

РЕШЕНИЕ

№ 161

гр. В., 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: Г. П. Й.
Н. Д. Н.

при участието на секретаря В. В. У.
като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20231300500335 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Дял втори ,Глава двадесета ГПК /въззивно обжалване/.

С решение № 599 от 07.08.2023 г. по гр. д. № 592/2023 г. на Районен съд-В. е оставена без уважение молбата на Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В. действащ лично и като баща и законен представител на детето Е. Е. С., ЕГН *****, по гр.Д 592/2023г. по описа на РС - В., за налагане на мерки за защита от домашно насилие против С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В., за извършено на 01.03.2023 г. домашно насилие, като неоснователна и недоказана.

Осъден е Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В., да заплати на РС - Видин, държавна такса в размер на 25 /двадесет и пет/ лева на основание чл.11, ал.3 от ЗЗДН.

Осъден е Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В., да заплати на С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В., разноски по производството за платено адвокатско възнаграждение в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Така постановеното от първоинстанционния съд решение е обжалвано от Е. Г. С. чрез упълномощен процесуален представител - адв. Л. М. от АК-В. съдебен адрес: гр.В.

Твърди се ,че първоинстанционното решение е изцяло незаконосъобразно, неправилно, необосновано и постановено в нарушение на материалния закон и при грубо нарушение на процесуалните правила, постановено в противоречие с практиката на ЕСПЧ. Изводите на съда не само били неправилни, но и не кореспондирали с установената фактическа обстановка и със събраните по делото доказателства. Първоинстанционният съд изцяло бил пренебрегнал интересите на детето, което съгласно чл. 2, ал. 2 ЗЗДН било жертва на домашно насилие, извършено от ответницата.

Иска се да се отмени изцяло решението и да се постанови друго по същество, с което да се уважи изцяло молбата за защита от домашно насилие за въззивника и детето ,като се наложат предвидените в чл. 5 ЗЗДН мерки за защита срещу ответницата.

Поддържа се ,че от една страна е налице подадена от молителя молба с искане за защита за него и детето му, към която били приложени медицинско свидетелство и изискуемата по закон декларация.Налице били данни за извършено обаждане на тел. 112 от въззивника и бил разпитан свидетел, посочен от молителя, макар и непряк очевидец на случилото се. От друга страна били налице твърдения на ответницата за проявено агресивно поведение от страна на молителя и физическо насилие от негова страна на процесната дата, които не били подкрепени от каквито и да било доказателства по делото.

Сочи се ,че районният съд бил приел, че е налице физическа саморазправа между страните и проявена агресия и от двамата. Твърдяло се, че не било станало ясно коя от страните е предприела първа фактически действия спрямо другата, че не било изяснено кой е насилникът и кой е жертвата, както и че страните доброволно били прекратили конфликта. Приемало се, че характерът и интензитета на конфликта трябвало съществено да накърняват лично или имуществено благо на пострадалия и то по начин, който да представлява пряка и непосредствена опасност за живота и здравето му, което в случая не било налице.

Поддържа се ,че обикновено при един семеен конфликт няма преки очевидци. Така било и в настоящия случай. В чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН обаче било прието, че когато няма други доказателства, съдът издава заповед за защита само на основание приложената декларация по чл. 9, ал. 3. Декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН изхождала от молителя като пострадало лице и следвало да ѝ бъде придадена силата на доказателствено средство съгласно чл. 13, ал. 2, т. 3 от ЗЗДН и на основание само на нея да бъде издадена заповед за защита. Тя индивидуализирала актовете на насилие по начина, по който същите били описани в редовната молба за защита (арг. От чл. 9, ал. 1, т. 4 от ЗЗДН) - описание на акта, дата, точен час, място и начин на извършване на съответния акт. В настоящия случай изложеното в декларацията не се опровергавало от останалата доказателствена съвкупност по делото. Показанията на разпитания пред първоинстанционния съд свидетел, доведен от ответницата, не касаели описани в молбата по чл. 9 ЗЗДН актове на домашно насилие, като показанията не установявали обстоятелства, които да опровергават отразеното в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. Това било така, тъй като свидетелят не бил очевидец на извършения от ответницата спрямо молителите актове на психическо и физическо насилие.

Твърди се ,че било налице съществено процесуално нарушение по повод пренебрегване на доказателствената стойност на декларацията при липса на доказателства, които да оборват декларираното в същата.

Съдът неправилно приемал, че страните са прекратили доброволно конфликта, като от доказателството по делото било видно, че ответницата си е тръгнала едва след като молителя е успял да се обади на 112 и да извика органите на реда.

Твърди се ,че в случая освен декларация били налице достатъчно събрани косвени доказателства в подкрепа на твърденията на молителя - медицинско свидетелство, сочещо нараняванията от проявено физическо насилие от страна на ответницата, обаждане на тел. 112 от молителя и подаденото уведомление за извършеното домашно насилие, присъствие на детето при извършване на физическото насилие от ответницата, което дете викало за помощ, както и показания на свидетел, който твърдял, че е чул виковете на дете в коридора и че след това е видял как от входа на блока излиза ответницата сама. Ответницата не само не доказала твърденията си за

проявена агресия от страна на молителя спрямо нея, но не опровергала депозираните писмени и гласни доказателства от молителите. Не било представено медицинско свидетелство за ответницата, не била подала молба за защита и декларация към нея, а разпитаният свидетел не бил пряк очевидец на случилото се и на действията на страните. Налице били достатъчно данни за извършеното от ответницата домашно насилие и неправилно съдът не кредитирал тези доказателства, а бил приел едно голословно твърдение .

В решението на първоинстанционния съд прозирала линията на дискриминация спрямо молителя – мъж-последният бил депозирал съдебномедицинско свидетелство и декларация, събрал бил гласни доказателства и съда не приемал, че по отношение на същия е извършено физическо насилие, а за ответницата без каквито и било безспорни доказателства приемал, че е имала физически наранявания. Подобно поведение на съда се приема за преднамерено и напълно необективно.

Напълно неправилно и при нарушаване на процесуалните правила първоинстанционният съд приемал, че е налице взаимен конфликт, като липсвали доказателство за агресивно поведение от страна на въззивника Е. С. спрямо ответницата. Съдът изцяло бил пренебрегнал и бил пропуснал да обсъди събраните доказателства по повод изпитан страх и ужас от страна на пострадалото дете именно от поведението на ответницата. Първоинстанционният съд с решението си потъпквал основен принцип, а именно защита на най-добрия интерес на детето, заложен в чл. 3 от Конвенцията на ООН, практиката на ВКС и ЕСПЧ.

От друга страна се приема ,че не са правилни изводите на съда, че характерът и интензитета на конфликта трябвало съществено да накърняват лично или имуществено благо на пострадалия и то по начин, който да представлява пряка и непосредствена опасност за живота и здравето му. В чл. 2 от ЗЗДН изчерпателно били изброени действията, които се считат за извършено домашно насилие и нямало изискване за пряка и непосредствена опасност за живота и здравето на пострадалия. Напротив, дори опитът за домашно насилие, извършено с действие или бездействие ,бил наказуем.

Поддържа се ,че напълно неправилно и незаконосъобразно първоинстанционният съд приемал, че въззивникът Е. С. и ответницата С. М. били в конфликт по повод режим на лични отношения с детето, като

ответницата била подала 3 дни преди настоящето иск. По време на депозиране на молбата за защита молителят нямало как да е знаел за намеренията на ответницата. Освен това отношенията на страните в производство за родителски права не били предмет на настоящето производство, като дори те да били провокирали ответницата да си намери повод да извърши домашно насилие спрямо молителите, съдът е следвало да осигури защита на молителя/ите. Съдът неправилно приемал, че ответницата не контактува с молителя от инцидента, като така бил мотивирал и отказа си даде защита на молителите, като пропускал да обсъди мотивите на ответницата - същата била провокирала конфликт, извършила актове на насилие спрямо молителите, след което не се виждала с молителя, но възпрепятства и срещите на детето и молителя, каквато била целта на действията ѝ. Същата действала умишлено, за да постигне собствените си цели да получи родителски права, да отчужди детето и да получава издръжка за същото. Първоинстанционният съд следвало да обсъди всички обстоятелства, като се задълбочи и установи причините, въпреки че законосъобразно следвало да обсъжда единствено извършени ли са актове на домашно насилие, кога, къде, от кого и срещу кого. При смесването на предмета на настоящето производство със спор за режим на лични отношения между молителката и въззивника С. - предмет на друго производство, първоинстанционният съд напълно незаконосъобразно оправдавал агресивното и неправомерно поведение на ответницата спрямо молителите, което било напълно недопустимо.

Сочи се, че решението било в противоречие с практиката на ЕСПЧ - РЕШЕНИЕ ОТ 22 МАРТ 2022 Г., ЧЕТВЪРТА СЕКЦИЯ НА ЕСПЧ - ДЕЛО "У. И ДРУГИ СРЕЩУ Б." по Жалба № 9077/18. Съгласно посоченото решение: „Позитивното задължение по член 2 от Конвенцията за предприемане на превантивни оперативни мерки за защита на някого, чийто живот е изложен на риск от насилие от страна на друго лице, е формулирано за първи път по делото Осман срещу Обединеното кралство (28 октомври 1998 г., §§ 115-16, Доклади за присъди и решения 1998-VIII). Както се постановява в това решение, ако властите знаят или трябва да знаят за съществуването на реален и непосредствен риск за живота на идентифицирано лице или лица от престъпните деяния на трета страна, те трябва да предприемат мерки в рамките на своите правомощия, чрез които,

разумно преценено, може да се очаква да се предотврати риска. Обхватът и съдържанието на това задължение в контекста на домашното насилие скоро били изяснени в делото Курт срещу А. ([ГК], № 62903/15, §§ 157-89, 15 юни 2021 г.). Те можели да бъдат обобщени по следния начин (пак там, § 190):

(а) Властите трябва да реагират незабавно на твърдения за домашно насилие;

(b) Когато на вниманието им попаднат подобни твърдения, властите трябва да проверят дали съществува реален и непосредствен риск за живота на една или повече идентифицирани жертви на домашно насилие, като извършат автономна, проактивна и задълбочена оценка на риска. Когато оценяват реалността и непосредствеността на риска, трябва да вземат надлежно предвид специалния контекст на домашното насилие;

(c) Ако оценката на риска разкрие, че съществува реален и непосредствен риск за живота, властите трябва да предприемат превантивни оперативни мерки, за да предотвратят този риск. Тези мерки трябва да бъдат адекватни и пропорционални на оцененото ниво на риска".

Поддържа се ,че първоинстанционният съд не само не бил извършил проверка, не е направил оценка на риска, но бил оставил изцяло без защита молителите /не била издадена заповед за незабавна защита/, след което е постановил незаконосъобразно, немотивирано и неправилно решение, постановено при грубо нарушение на процесуалните правила. Налице бил отказ от правосъдие, обосновано с недостатъчна накърнено лично и имуществено благо на пострадалия/пострадалите, като ,ако се приеме за правилен такъв мотив, би следвало всяка една двойка родители с конфликтни отношения да могат безнаказано да упражняват физическо и психическо насилие спрямо другия, на което да стават свидетели техните деца. Подобно решение обезсмисляло целта на ЗЗДН, както и всички европейски практики и законодателство в посока защита на жертвите от домашно насилие. Подобно положение било недопустимо и не следвало да се прилага от компетентните органи, натоварени именно с адекватна защита на жертвите от домашно насилие.

Въззиваемата страна е депозирала писмен отговор, в който изразява доводи за правилност на първоинстанционното решение .

Видинският окръжен съд ,след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните ,прие за установено от фактическа страна следното :

Производството е по чл. 12-19 от Закона за защита от домашно насилие .

Делото е образувано по молба от Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В., лично и като баща и законен представител на детето Е. Е. С., ЕГН *****, срещу С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В.

Поддържа се в молбата, че страните живеели на семейни начала, като от съвместното си съжителство имат родено детето Е. Е. С., ЕГН *****, както и че със съдебно споразумение, постановено по гр.д. № 70/2012 г . по описа на ВРС постигнали съгласие за съвместно упражняване на родителските права по отношението на детето.

Твърди се в молбата, че страните имат неразбирателства, като на 01.03.2023 г. около 12.20 часа ответницата по молбата се обадила на детето, което било при баща си на адрес: гр.В. и му казала, че ще му донесе мартеничка. В 12.20 часа тя се появила пред вратата на молителя и когато той отворил, детето дошло с него, за да види своята майка и да си получи мартеничката. Поддържа се още, че в този момент ответницата С. се навела през детето, взела чифт обувки и започнала да налага молителя с тях. Детето се уплашило, избягало в коридора на етаж и започнало да вика „Помощ!“, „Помощ!“. Молителят се опитал да спре ответницата, молел я да спре, но не успял. Предпазвайки се с едната ръка, успял да набере тел.112 и да извика полиция. Докато се появи патрула ответницата продължила да се нахвърля срещу молителя, като същевременно го наричала „боклук“, „плюнка“, „смотаняк“, „загубеняк“, „за нищо не ставаш“ и др. Детето продължавало да крещи в коридора за помощ. Имало туба пред вратата на апартамента, която С. отворила и изляла вътре в апартамента. Продължавала да го обижда и крещи, включително го хванала и издърпала за врата, като му скъсала синджира и кожената връзка, която носел. Изведнъж спряла и просто си тръгнала. Сред това дошъл полицейски патрул, съставили протокол, а молителят отишъл до съдебна медицина и си извадил медицинско удостоверение.

Поддържа се на последно място, че ответницата С. М. е била винаги агресивен човек, както и че от случая не контактува с молителя.

Представена е декларация по чл.9 от Закона за защита срещу домашното насилие , в която е описана твърдяната фактическа обстановка и се поддържа, че молителят изпитва изключителен страх, че ответницата няма да спре да тормози детето и него, както и че смята че може физически да посегне както на детето, така и на него.

Иска се от молителя, съдът да постанови решение, с което да задължи ответницата да се въздържа от упражняване на домашно насилие по отношение на молителя и детето; да забрани да се приближава до на по - малко от 100 метра от него и детето, да не приближава жилището, местоработата, детската градина, училището и местата за социален и културен отход за срок от 18 месеца; да осъди ответницата да посещава специализирани програми, както и да ѝ наложи глоба.

Ищецът ангажира писмени и гласни доказателства.

Ответницата по молбата С. Н. М., ЕГН ***** не е подала писмен отговор на молбата, но оспорва същата в съдебно заседание и моли да бъде отхвърлена. Също ангажира писмени и гласни доказателства.

От фактическа страна се установява ,че ищецът Е. С. и ответницата С. М. живели на семейни начала, като от съвместното си съжителство имат родено детето Е. Е. С., ЕГН ***** .

С протоколно определение от 04.03.2021г. е одобрено съдебно споразумение, постановено по гр.д. № 70/2012 г . по описа на Районен съд-В. /лист 5 - 7 от делото/, влязло в сила, с което са постигнали съгласие за съвместно упражняване на родителските права по отношението на детето, както следва: детето да посещава и съжителства с всеки един от родителите си по равно, като се редува да живее при майка си 1 седмица и след това при баща си 1 седмица, както и че независимо при кого от родителите е детето, другият родител има право да го посещава и вижда;

На 01.03.2023 г. детето пребивавало при баща си на адрес: гр.В., когато майката С. Н. М., се обадила на бащата Е. Г. С. и му казала, че ще донесе мартеничка на детето по случай празника.

Около 12.20 часа майката пристигнала и пред вратата на жилището на бащата и между страните първоначално възникнал вербален конфликт във връзка с детето, който в последствие прераснал във физически конфликт, при което, като резултат молителят получил издрасквания по лицето, шията и

ожулване на кожата на предмишницата. Молителят се обадил на тел. 112, а ответницата си тръгнала.

Горното се установява от представеното по делото медицинско свидетелство № 24/01.03.2023г., издадено от началник отдел „Съдебна медицина“ при МБАЛ „Св.Петка“ гр. В., в което са констатирани следните телесни увреждания на ищеца Е. С. :“ на границата на окосмената с неокосмената част в лява челна област се вижда линейно издраскване, червеникав цвят, дълго 4 см. На 3,5 см под него има друго издраскване със същия характер и дължина 3 см. Между двете вежди се вижда отвесно разположено издраскване с червеникав цвят и дължина 1,5 см. Под висулката на дясно ухо има издраскване със същия характер и дължина 1 см. На левия клон на долната челюст се вижда отвесно издраскване с линейна форма и дължина 3 см. На лявата половина на шията се вижда ивицовидно охлузване с червеникав цвят и размери 11/ 1 . По средата на врата в основата му им отвесно одраскване, дълго 1 см.

На долната трета на лява предмишница се вижда ожулване на кожата с червеникав цвят и размери 2/1 см. Под основата на пети пръст на дясната ръка по горната повърхност се вижда повърхностно нараняване с кървава повърхност с размери 5/5 мм.“

Описаните травматични увреждания според съдебния медик по местоположение и характер добре отговарят да са причинени по начина и времето, съобщени от пострадалия.

Свидетелят Е. С. свидетелства ,че по време на инцидента бил в лек автомобил пред входа на жилищния блок и че чул дете да вика за помощ. Малко след това ответницата С. М. излязла от жилищния блок .Ищецът С. обяснил на свидетеля Е. С. , ответницата С. М. му вдигнала скандал и че му скочила на бой, което уплашило детето и го накарало да вика за помощ, след което го помолил да го заведе до медицинския център да си извади свидетелство за причинените телесни увреждания. Свидетелят Е. С. видял по ръцете и лицето на ищеца С. издрасквания.

От социалния доклад е видно ,че ищецът С. е представил пред социалните работници съдебно-медицински свидетелства от 12.01.2021 г . и от 30.12.2020 г. ,твърдейки ,че нараняванията са причинени от ответницата С. М..

При така установената фактическа обстановка Съдът намира са установено от правна страна следното :

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правната квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото -само за приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява основателна, поради следните съображения:

Молителите са от кръга на лицата по чл.3 от ЗЗДН, които са правоимащи да търсят защита, поради което искането е допустимо.

Производството по Закона за защита от домашното насилие представлява съдебно администриране на граждански правоотношения, в което освен предвидените в ГПК доказателства са допустими и изрично посочените в чл. 13, ал. 2 от Закона за защита от домашното насилие - протоколите, докладите, оценката на риска и други актове, издадени от дирекциите "Социално подпомагане" от Министерството на вътрешните работи, от лекари, както и от психолози, консултирали пострадалото лице и декларацията по чл. 9, ал. 3 Закона за защита от домашното насилие.

Чрез прилагането на мерки за защита по реда на Закона за защита от домашното насилие на пострадалите лица се дава защита срещу всяко агресивно поведение, което е насочено към накърняване на лично или имуществено тяхно благо, а извършителите понасят съответните санкции. Тежестта на тези санкции обосновават необходимостта от преценка тежестта на деянията.

С оглед обстоятелството, че от доказателствата по делото се установиха твърденията, изложени в молбата за защита, в това число и обстоятелството, че последната е подадена от лице, което лично е пострадало като лице, което е било във фактическо съпружеско съжителство с извършителя, е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирано за това лице.

Молбата за защита е подадена в срока по чл. 10, ал.1 Закона за защита от домашното насилие срещу лице попадащо в кръга на посочените в чл. 3 от Закона за защита от домашното насилие лица, поради което е и процесуално допустима, а разгледана по същество се явява и основателна, доколкото по делото се установи акт на домашно насилие по смисъла на чл. 2, ал.1 от

Закона за защита от домашното насилие, от които са пострадали Е. Г. С. и дъщеря му Е. Е. С., както и тяхното авторство.

Съгласно чл. 2, ал.1 Закона за защита от домашното насилие домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личната свобода и на личния живот, извършено спрямо лица, които се намират или са били в семейна или родствена връзка, във фактическо съпружеско съжителство или които обитават едно жилище.

Съдът намира, че ответникът е извършил вменените му във вина актове на домашно насилие по смисъла на цитираната разпоредба /чл. 2, ал.1 от Закона за защита от домашното насилие /, които се установяват по безспорен начин от представената по делото декларация от молителя по чл. 9, ал.3 Закона за защита от домашното насилие, която в тази хипотеза съгласно чл. 13, ал.3 Закона за защита от домашното насилие, е достатъчно доказателство за извършеното домашно насилие и техния автор. Нещо повече, в конкретният случай, декларацията по чл. 9, ал.3 от Закона за защита от домашното насилие не само че съдържа надлежно описание на декларирания акт на домашно насилие, поради което и е годно доказателствено средство, но последната се подкрепя и изцяло кореспондира с представеното по делото съдебно-медицинско свидетелство №24/2023 г.и от показанията на свидетеля Е. Г. С. .Последният, макар и да не е пряк очевидец на инцидента, установява факти и обстоятелства, последвали извършеното от ответника неправомерно деяние над молителите Е. С. и Е. С. .Свидетелят Е. Г. С. чул виковете за помощ на детето, а след това възприел наранявания по лицето и ръцете на ищеца Е. С. и го откарал до МБАЛ „Св.Петка“ АД, където ищецът Е. С. се снабдил със съдебно-медицинско свидетелство, в което са отразени констатираните от свидетеля Е. Г. С. наранявания.

Свидетелят М. М., който е във фактическо съжителство с ответницата С. М., твърди, че инициатор на конфликта е ищецът Е. С. и че последният нанесъл на ответницата С. М. множество удари, причинили отоци и наложили посещение при хирург-стоматолог по повод разместване на челюстта. Съдът, отчитайки евентуалната заинтересованост на свидетеля, не дава вяра на показанията на този свидетел, защото не се потвърждават от останалите по делото доказателства. Свидетелят е напълно категоричен, че ответницата С.

М. е била нападната и бита и че самата тя по никакъв начин не е нанасяла удари на ищеца Е. С. – нещо, което категорично се опровергава от събраните и обсъдени по-горе доказателства.

Установеното поведение на ответника С. М. по отношение на ищеца Е. С. безспорно представлява домашно насилие по чл. 2, ал.1 Закона за защита от домашното насилие, изразяващо се във физическо и психическо насилие и след като по делото е доказано неговото извършване, искането за издаване на заповед за защита е основателно.

Установеното поведение на ответника С. М. по отношение на детето Е. Е. С. безспорно представлява домашно насилие по чл. 2, ал.1 Закона за защита от домашното насилие, изразяващо се в психическо насилие. Съгласно Чл.2 ал.2 от Закона за защита от домашното насилие за психическо насилие върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие. В конкретния случай майката не е упражнила директно психическо насилие върху детето, но е упражнила физическо и психическо насилие спрямо бащата на детето в негово присъствие, което както се посочи по-горе се счита от закона за психическо насилие върху дете.

Мерките за защита по чл. 5, ал.1 Закона за защита от домашното насилие представляват не наказание за извършителя, а налагани от съда принудителни административни мерки по смисъла на чл. 22 Закона за защита от домашното насилие, които имат за цел защита на пострадалите лица чрез отнемане възможността на извършителя да извърши друг акт на насилие срещу пострадалия (чл. 5, ал.1, т.2 -4 Закона за защита от домашното насилие) и мотивирането на самия извършител към неагресивно поведение към пострадалото лице (чл. 5, ал.1, т.1, 5 и 6 Закона за защита от домашното насилие).

При налагане на мерките по чл. 5 Закона за защита от домашното насилие съдът не е обвързан от искането на молителите или становището на ответника, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки (чл. 16, ал.1 Закона за защита от домашното насилие).

В настоящия случай, с оглед характера на домашното насилие (физическо насилие със значителен интензитет спрямо ищеца Е. С., осъществено в присъствието на малолетно дете, съдът намира, за подходящи мерките за защита по чл. 5, ал.1, т.1 от Закона за защита от домашното

насилие, които ще осигурят защита на пострадалите лица в максимална степен, като при налагането им съдът съобрази и установеното по делото, че страните не обитават едно и също жилище .

Съдът също така счита, че на основание чл. 5, ал.1, т.5 Закона за защита от домашното насилие С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. следва да бъде задължена да посещава специализирани програми .

Въззивната инстанция не споделя извода на районния съд относно това ,че конфликтът между страните не може да се квалифицира като домашно насилие и да обуслови по отношение на ответницата да се използва домашна принуда под формата на мерки по ЗЗДН, тъй като следвало характерът и интензитетът на този конфликт съществено да накърняват лично или имуществено благо на пострадалия - неговата телесна неприкосновеност и физическа цялост и/или психическа или емоционална стабилност и то по начин, който да представлява пряка и непосредствена опасност за живота и здравето .Районният съд е приел твърде висок спрямо установения от законодателя праг за противоправно поведение ,позволяващо едно противоправно деяние да се квалифицира като домашно насилие .Всяка форма на физическо насилие съгласно 2 от Закона за защита от домашното насилие съставлява домашно насилие независимо от това дали съставлява опасност за здравето –причиняването на множество наранявания по главата и ръцете на пострадалия от друга страна говори за сериозност на физическото посегателство.Причиняването на множество наранявания и отправянето на обидни изрази по отношение на лице ,с което извършителят се е намирал в състояние на фактическо брачно съжителство ,и то в присъствието на родено от съжителството дете , съставлява сериозно накърняване на защитен от закона интерес противно на възприетото от районния съд.

Съгласно чл. 5, ал.4 Закона за защита от домашното насилие във всички случаи съдът с решението по чл. 15, ал.1 налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лв. Предвидената в тази норма глоба представлява административно наказание (по арг.от чл. 13, б."б" ЗАНН), което съдът е длъжен да наложи при установен акт на домашно насилие, но което следва да бъде индивидуализирано по размер в законовите предели при спазване на чл. 27 ЗАНН.Следователно актът на домашно насилие е окачествен от закона и като вид административно нарушение по чл. 6 ЗАНН, което следва да се

наказва, независимо дали е извършено умишлено или непредпазливо (чл. 7, ал.1 и 2 ЗАНН)-в настоящия случай съдът намира, че деянията на ответника С. М. са извършени виновно, доколкото тя е съзнавала и контролирала своите действия. Умисълът е обективиран в поведението и.

Съдът, при преценката си по чл. 27, ал.2 и 3 ЗАНН относно размера на глобата съобрази тежестта на осъществения от ответника С. Н. М. акт на домашно насилие намира, че следва да наложи глоба в минимален размер , като намира, че глоба в размер на 200,00 лв. ще осигури постигане целите на административното наказание по чл. 12 ЗАНН.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

Съгласно Чл. 11 Закона за защита от домашното насилие при подаване на молба по чл. 8, ал. 1 не се внася държавна такса, а при издаване на заповедта съдът възлага държавната такса и разноските по делото на извършителя на домашното насилие.

С оглед на горното С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. следва да бъде осъдена да заплати на Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В. направените по делото разноски в размер на 600 лв. за адвокатско възнаграждение пред Районен съд-В. Не се претендират разноски за въззивната инстанция.

Водим от горното и на основание Чл. 17 ал.5 Закона за защита от домашното насилие Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 599 от 07.08.2023 г. по гр. д. № 592/2023 г. на Районен съд-В., вместо което ПОСТАНОВЯВА :

ИЗДАВА на основание чл. 15, ал.2 Закона за защита от домашното насилие ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА в полза на Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В. и на детето Е. Е. С., ЕГН ***** против С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. като налага следните мерки за защита:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал.1, т.1 Закона за защита от домашното насилие С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В. и на Е. Е. С., ЕГН *****, по гр.Д 592/2023г.

по описа на РС – В.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал.1, т.5 Закона за защита от домашното насилие С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. посещава специализирани програми .

ПРЕДУПРЕЖДАВА С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. ,че при констатирано от полицейските органи неизпълнение на настоящата заповед, на основание чл. 21, ал.3 Закона за защита от домашното насилие полицейският орган е длъжен да я задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата, като неизпълнението на настоящата заповед представлява престъпление по чл. 296, ал.1 от Наказателния кодекс (НК).

НАЛАГА на С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. на основание чл. 5, ал.4 Закона за защита от домашното насилие на Закона за защита от домашното насилие глоба в размер на 200,00 (двеста) лева.

ОСЪЖДА С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. да заплати по сметка на Районен съд-В. държавна такса в размер на 25 лв. и 12,50 лв.държавна такса по сметка на Окръжен съд-В.

ОСЪЖДА С. Н. М., ЕГН *****, с адрес гр.В. да заплати на Е. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр.В. направените по делото разноси в размер на 600 лв.за адвокатско възнаграждение пред Районен съд-В. .

На основание Чл.16 ал.3 Закона за защита от домашното насилие решението и заповедта се връчват на страните, като копие от тях да се изпрати на Районно управление на Министерството на вътрешните работи –В. по настоящия адрес на извършителя и на пострадалите лица.

Съгласно Чл.17 ал.6 Закона за защита от домашното насилие решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____